

260,000 Rbd. + 50,000 Rbd. eller 636,000 Rbd., saa vil der være et saa stort rimeligt og muligt Tab, at vi ikke med Hensyn til Fremtiden bør lade Nutiden slippe ud af vore Hænder. Det er kun en meget ringe Trøst at sige: Lad os søge Bedkommende. Hvem taler igrønt om at søge Noget? Jeg for mit Bedkommende vil være imod enhver Sagsøger, og jeg skal, for at det skal beherske den hele Forhandling, her erklære, at jeg for mit Bedkommende har den største Agtelse for de paagjældende Mænds Redelighed, men jeg har ingen Agtelse for deres Skjønsmhed til at behandle Forretninger af den Art, og dette Resultat uddrager jeg alene af denne Sag, som selv den ærede Indenrigsminister ikke ret har paataget sig at forsvare. Jeg siger altsaa: Det, hvorom det dreier sig, er ikke at straffe Fortiden, thi det er et Spørgsmaal, om Strafbarheden ikke vil undslippe os, og selv om den var tilstede, saa vare vi dog ikke derved sikrede mod det Tab, der ikke bør falde paa Kongeriget. Det kan ikke nytte Noget, at vi vende os til Fremtiden og forbedre fremtidige Love, for derved at forhindre, hvad for Noget? det Tab, som er lidt, førend vi faae den fremtidige Lovgivning forbedret? Dette er altsaa en fuldkommen urigtig Bei. at anvise os. Det forekommer mig, som om man efterhaanden aldeles har tabt af Sigte, hvad det er, der her foreligger. Der indeholdes i denne Beslutning intet Forbud imod at udføre den Deel af Sagen, som af den nuværende ærede Indenrigsminister er begyndt og, efter hvad jeg nu hører, fuldkommen frivilligt fra hans Side. Et aflagt Regnskab giver ham Magten. Ved Aarets Slutning staaer der opført 800,000 — jeg troer det er den Sum, jeg maa ialfald referere mig til den, der blev nævnt af det ærede Medlem for Hjørring Amts 2den Valgkreds (Fischer) — som det Overflud af Kassebeholdningen, der i Henhold til Loven om Reservecassens er blevet overført til den ærede Indenrigsminister, og hvorover han altsaa i det Dieblik, da Regnskabet var

aflagt, havde fuld Raadighed og Myndighed; i det Dieblik kunde Finantsministeren ikke i Henhold til hans Ret til at holde Kassebeholdningen fast gjøre sin Ret derimod gjældende. Naar den ærede Indenrigsminister ikke i det Dieblik vilde have handlet efter Overlæg og fulgt sin egen Indsigelse, men kun fordi han var tvungen — han har jo nemlig sagt os, at alle vore Bestræbelser for at staffe os Raadighed over de Penge, som Finantsministeren holder i sin Haand, vilde være forgjæves — saa havde han maattet nedlægge en officiel Protest imod Finantsministeren, og naar han ikke har gjort dette, saa har han derved vist, at det ikke er hans Forgængers og ikke hans Forgængers Forgængers, men hans egen personlige Villie, som har bragt disse Penge til for Diebliket at staae i Monarchiets Finantskasse. Naar den ærede Minister siger, at han har Ret til paa Reservecassens Begne at laane disse Midler ud, og at han især maa ansee sig berettiget til at laane dem til en saa god Debitor som Monarchiets Finantsminister, saa skal jeg gjøre den ærede Minister opmærksom paa, at han kun kunde kræve denne Berettigelse, naar der var Tale om et Laan, men det er jo ikke Tilfældet. Den ærede Minister har slaffet os 4 pCt. af Kassebeholdningen, men sat sig ud af Stand til at faae disse Midler tilbage for Reservecassens og Kongerigets Finantser; han har opgivet Raadigheden over disse Midler. I det jeg udtaler dette og bebrejder den ærede Minister det, skal jeg gjøre opmærksom paa og tilbagekalde i Erindringen, at dengang da vi kom til en Lov om Kassebeholdningen og Reservecassens, da blev der af Regjeringen kun indbragt en Lov om Ordningen af Kassebeholdningen, men det blev dengang her i Thinget stærkt fremhævet, at vi ikke kunde være tjente med at have vore Midler staaende i Monarchiets Kasse, saaledes, at vi ikke kunde være sikre paa i paakommende Tilfælde at kunne raade over dem.